

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. február 11.
(csütörtök)**

Horváth Géza

VAK VOLTAM, ÉS MOST LÁTOK

Énekek: 226, 464

Alapige: Jn 9,24-29

Imádkozzunk!

„Uram, kihez mehetnénk, örök életnek beszéde van nálad” – mondta a tanítvány annak idején, és valljuk mi is ma, mindazok, akik letelepszünk most trónod előtt. Akik szeretnénk neked hódolni és előtted szíveinket kitárni, megvallani neked, hogy ha nem gyújtod meg szövétnekét áldott szent igédnek, akkor mi soha nem tudunk annak fényénél járni és világosságánál tájékozódni.

Hadd köszönjük meg neked ezt a mai napot is, amelynek végére érhattünk. Köszönjük, hogy kegyelmedből futhattuk meg. Engedd, hogy az ige üzenetét nyitott szívvel hallgassuk, bölcsen és értelemmel cselekedjünk! Kérünk, hogy te fejtsd meg nekünk az örökkévaló titkot, amelyet kijelentettél, és hadd legyünk a te igédnek szemlélői! Hadd gyönyörködjünk benne, és úgy vegyük ma is, mint aki nagy-nagy kincset talált! Kérünk, hogy te fejtsd meg nekünk annak üzenetét! Jövel Szentlélek Úristen, és töltsd be a mi szíveinket!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét olvasom a János írása szerinti evangélium 9. fejezetének a 24. versétől a 29. verséig. Így szól tehát a megnevezett helyen Istennek igéje: *„Mádszor is szólíták azért az embert, aki vak vala, és mondának néki: Adj dicsőséget az Istennek; mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös. Felele azért az és mondta: Ha bűnös-é, nem tudom: egyet tudok, hogy noha vak voltam, most látok. Újra mondák pedig néki: Mit csinált veled? Mimódon nyitotta meg a szemeidet? Felele nékik: Már mondtam néktek és nem hallátok: miért akarjátok újra*

VAK VOLTAM, ÉS MOST LÁTOK

hallani? avagy ti is az ő tanítványai akartok lenni? Szidalmazák azért őt és mondának: Te vagy annak a tanítványa; mi pedig a Mózes tanítványai vagyunk. Mi tudjuk, hogy Mózeszel beszélt az Isten; erről pedig azt sem tudjuk, honnan való.”

Kedves testvérek, ezekben a napokban a János evangéliuma 9. fejezetét olvassuk a Bibliaolvasó kalauz szerint, amelyből a mai napra kijelölt szakasz a vakon született szombatnapon történő meggyógyításáról szól.

Most néhány olyan dolgot szeretnék elmondani az egész 9. fejezetről, amely tulajdonképpen folytatódik a 10. fejezetben, tehát érdemes együtt olvasni ezt a két fejezetet! Amikor azt gondolják sokan, hogy a meggyógyított emberről szól ez a történet, akkor úgy látom az ige alapján, hogy inkább arról a Jézus Krisztusról szól, aki megnyitja ennek az embernek a szeme világát. És ezzel nagy tanítást ad elénk Jézus Krisztus. Nem egy orvosi rendelőben vagyunk, hanem egy teológiai szemináriumon, amikor ezt a történetet elolvassuk. Le kell telepedni a teológiai szeminárium padjaiba, és értelmezni mindazt, amit a vak ember meggyógyítása kapcsán Jézus Krisztus elmond zsidóknak, farizeusoknak, írástudóknak, tanítványoknak, meg mindazoknak, akik ebben a történetben szerepelnek.

Azért tartozik ide még a 10. fejezet tanítása is, mert a 10. rész végén így olvassuk az igéből: „Ekkor ismét el akarták fogni, de ő kimenekült a kezük közül.” Az utolsó versben pedig az van, hogy „sokan hittek benne”. Tehát, a nagy tanítás után azt olvassuk, hogy valakik el akarták fogni, valakik pedig hittek benne. A gyógyítási történet arra való, hogy nyilvánvalóvá legyenek sokak szívének titkai. Hogy kiderüljön, ki hogyan vélekedik Jézus Krisztusról vagy az Isten országának dolgairól: ki van ellene, és ki van mellette. Jézus Krisztus közelében állást kell foglalni. Itt nemcsak arról van szó, hogy ahol Jézus van, ott mindig történik valami, hanem arról, hogy ahol Jézus van, ott állást kell foglalni mellette vagy ellene!

A történetben, amikor megkérdezik: „Uram, ki vétkezett, ez vagy ennek a szülei”, akkor tulajdonképpen arról tesznek bizonyosságot a kérdezők, akik azt mondják, hogy „mi Mózes tanítványai vagyunk”, hogy ők mennyire nem ismerik az Isten országának a dolgait. Milyen fontos, hogy leüljenek tanulni, és hallgassák Jézus tanítását! Azt kérdezik, hogy „ki vétkezett, ez vagy ennek a szülei”, mert az ember mindig az okot akarja kutatni: mi az oka, hogy ez az ember vak? Jézus Krisztus egészen más irányba tereli a beszélgetést, és azt mondja, hogy itt arról van szó: mi a célja annak, hogy ez az ember vak. Tehát ne az okot keressétek! Jézus Krisztus azt mondja, hogy teljesen másról van szó. A cél a fontos, hogy Isten hatalma, ereje megmutatkozzon, hogy neki van hatalma látást teremteni!

Tulajdonképpen arról van szó, hogy mi a célja, aztán az egész fejezet arról szól, hogy jönnek a vakon született szülei, aztán a szomszédok, akik látták őt és ismerték. Majd a farizeusok lépnek színre, az írástudók, a zsidók, és vizsgálattatják a „professzort”. Megkérdezhethetnénk, hogy vajon ki itt az igazán vak? Azoknak a vakságáról kell beszélni, akik nem testileg vakok, nem a szemükkel nem látnak, hanem lelkileg vakok, és hitben nem tudnak érzékelni dolgokat, felfogni

mennyei jeleket. Úgy, mint a parabola antenna. Igen ám, de ahogy jött az esős idő, vagy jött a vihar, a nagy felhő, akkor nem tudtuk fogni a jelt! Akkor nem működött a televízió, csak kiírta, hogy nincs jel. Jézus Krisztus elmondja a végén: ráadásul az a nagyobb baj, hogy azt mondjátok „látunk, rendben van minden”, de a ti bűnötök megmarad! Azt mondjátok, hogy „látunk”, de nem tudjátok fogni a jelt!

Kedves testvérek, ha az Úr Jézus valakinek meg nem nyitja a szemét, ha vissza nem adja, vagy meg nem teremti a látását, akkor nem lesz örök élete! A kegyelem forrása, az új élet teremtője mindig Jézus. Lássuk meg azt, hogy itt nem a szemről van szó, nem egy emberi testrészeről, amivel a szemészek foglalkoznak, hanem az egész 9. fejezet a gondolkodásmódról szól! Itt az Isten igéjéhez való viszonyulásról van szó. Itt a Messiás hitről, Jézus Krisztus azonosításáról van szó, nem a meggyógyított ember szeme világáról. Ez csak arra való, hogy elinduljon az egész folyamat, kiderüljenek dolgok ennek kapcsán. Jézus Krisztus célként jelöli meg, hogy ez azért van, hogy ragyogjon az Isten dicsősége, hatalma és ereje, mint ahogy később Pál apostol fogja mondani, hogy „rajtam mutatta meg az ő hatalmát Jézus”.

Most itt új szemet teremt, új szemet ad a vaknak Jézus, mert van hatalma erre is. Pál apostol is azt mondja, hogy rajta is megmutatta az ő hatalmát az Úr Jézus, amikor újjászülte, amikor új életet adott neki. Ahogy a zsoltáros mondja: „új éneket adott számba, Istenünknek dicséretét.” Ez azt jelenti, hogy megmutatta az ő hatalmát, és ez volt az Isten dicsőségére. Ha valaki a bűneiben jár, és nem lett újjá minden, akkor annak az Úr nem mutatta meg rajta az ő hatalmát, mert az életében nem változott semmi! Ez a vakon született igazán vak. Tehát nem arról van szó, hogy valamikor látott, aztán megromlott a látása, hanem arról, hogy vakon született. Ez azért nagyon fontos, mert tulajdonképpen nem gyógyításról van szó, hanem teremtésről! Szemet ad neki Jézus, mert nem elveszítette a látását, mint ahogy a lelki vakságról is azt mondja a Biblia, hogy nem lecsúsztunk a bűnbe, hanem mi abban születünk. Csak Ádám és Éva csúszott le a bűnbe. Róluk el lehet mondani, hogy ők valamikor láttak az Édenben. Azóta, hogy onnan kikerültek, már mindenki vakon születik, senkinek sincs lelki látása. Ők lecsúsztak a bűnbe, de mi már abban vagyunk, abban születünk.

Nézzük meg, hogy a zsidó tanítók vitatkoznak Jézussal, és olyan szép, ahogy a fejezet végén ez az ember nemcsak lát, hanem látást kap, azt mondja Jézusnak: „Hiszek, Uram! És leborulva imádta őt.” Vannak, akik okoskodnak, vitatkoznak, teologizálnak, Mózes tanítványainak mondják magukat, a törvényre hivatkoznak, és tulajdonképpen az Ószövetségnek sem hisznek. Elmondja Jézus: Mózes rólam írt, Mózes rólam beszélt. Mózes erről prófétált, hogy el fog jönni a Szabadító, a Megváltó. Az a baj, hogy nemcsak Jézusnak nem hisznek, hanem az Ószövetségnek sem!

Hadd mondjam el a testvéreknek, hogy milyen csoda az, amikor valakinek megnyílik a szeme! Talán már említettem, hogy egy angol városban három olyan lelkész volt, akik mindannyian nagyon képzettek voltak, és Isten Szentlelke mégis akkor adott ébredést a városban, amikor egy cipésmester megtért, és elkezd

VAK VOLTAM, ÉS MOST LÁTOK

dett Jézusról beszélni. Van egy mai történet az interneten. Valaki, aki liberális elveket vall, és ezt hangoztatja – egyébként egy nagy felekezethez tartozik –, azt írta az interneten az őt párbeszédre hívó református lelkésznek: majd ha neked annyi diplomád lesz, mint nekem, akkor beszélhetünk, de így nem tartozunk egy súlycsoportba! Többen reagáltak rá, és aztán ezt a mondatot törölte.

Ilyesmit érzek itt is, hogy akik a teológia professzorainak képzelik magukat, azok úgy gondolják, hogy nincsenek egy súlycsoportban azzal, akit Jézus Krisztus újjáteremtett. Ezek a farizeusok minden megszólalásuknál azt árulják el, hogy tulajdonképpen az Isten titkai, Jézus messiási volta felé ők teljesen vakok. Akinek megnyílt a szeme, az meg Urának mondja Jézust: „Hiszek, Uram! És leborulva imádta őt.” Milyen igaz az ige tanítása, amikor Jézus azt mondja: „mennyei Atyám, hálát adok, hogy elrejtetted ezeket a bölcsék és az értelmesekek elől, és megjelentetted a kisdedeknek.” Milyen jó lenne ezt komolyan venni, hogy Isten ígését nem az érti, aki tanulja, hanem az, akinek a Szentlélek megfejteti az ige titkát!

Eszembe jutott valaki, aki fiatalkoromnak nagyon meghatározó személyisége volt lelki értelemben. Amikor csendesnapokon összejött Isten népe főként Borsod, Hajdú, Szabolcs megyéből a templomban, hogy alig lehetett elférni, még sátrakat is kellett felállítani a templom előtt, volt ott valaki, aki egy napig nem ült a teológia padjaiban, de emlékszem, hogy alig vártuk, mikor fog már ő szolgálni! Mikor áll ki az Úr asztalához, mikor nyitja ki a Bibliáját? Sose felejttem el, olyan piros szélű Bibliája volt, melyben a lapok egy kicsit be voltak nyomódva, és vártuk, hogy ezt a fekete Bibliát mikor nyitja ki, és mikor fog beszélni Krisztus szeretetéről! Amikor ezt megtette, ragyogott a szeme és az arca. Akkor ittuk az evangéliumot, és azt éreztük, hogy felfakadnak a mennyei források, mennyei patakok nyílnak meg, és a szomjazó megelégtetnek, és az éhező betöltetik. Milyen csodálatos! Az az igazság, hogy az tudja a teológiát, akinek a Szentlélek megtanítja. Akinek Isten megnyitja a szemét, vele együtt a szívét, és akit megajándékoz élő hittel.

Azt mondja ez a vakon született ember: „egyed tudok, hogy noha vak voltam, most látok.” Az újjászületett ember mindig azt tudja, hogy valami volt az életében, és valami van most. Ha valaki úgy gondolja, hogy az ő életében nincs olyan valami, ami az életét két részre osztja, akkor ott baj van, mert valahol elkezdődik a most. Valahol elkezdődik a látás, hogy vak voltam és most látok! Jönnék a tanúk: vak volt, igen, mi tudjuk, hát ez a mi fiunk. Jönnék a szomszédok, jön a környezet, jönnek az ismerősök, és csoda lesz, mert most lát. Az újjászületett ember mindenütt ilyen csodabogár lesz. Összeszaladnak rögtön a szomszédok, farizeusok, írástudók, zsidók, kíváncsiskodók, hogy mi történt itt!

Beszélgettem valakivel nem olyan túl régen, és nagy örömmel mondta, hogy valaki a családban újjászületett: és tudod, meg is látszott rajta! Gondoltam magamban: az lenne a szomorú, ha nem látszana meg rajta, ha továbbra is csak börtökálna! „Egyed tudok, hogy noha vak voltam, most látok.” Nem értek mindent, nem tudok megmagyarázni mindent, de azt tudom, hogy mi történt az állapotomban. Mi volt azelőtt, és mi lett azután. Nagyon szeretem ezeket az ígéket; Pál

is azt mondja el, hogy milyen volt: egyházat üldöző, erőszakos, de kegyelemből mi lett: Isten hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló, egyszer az életem más irányt vett.

Hadd mondjam a testvéreknek, hogy azoknak az úgymond hívóknak az életében, akiknek az élete nem vett más irányt, sajnos meg kell kérdőjeleznünk azt, hogy van-e élő hite! Van-e új szíve, és van-e új élete? Ha azt látjuk, hogy az életük nem vett más irányt, akkor más irányt kell venni! Tudjuk az igéből: átvitt az Ő szerelmes Fiának az országába! Amikor régen Hegyeshalomnál átléptük a határt annak idején, a határ előtt a szüleim mindig azt mondták: csendben legyetek! Féltünk a határőröktől, a vámosoktól, mindenkitől. Aztán, mikor átléptünk a szögesdróton túlra, akkor azt éreztük, hogy tényleg egy más országban vagyunk. Itt nem kell annyira vigyázni. Aki átlép az Isten országába – átvitt sötétségből a világosságra, halálból az életre – hát hogyné változna meg minden! Aki Krisztusban van, új teremtés az, íme, újjá lett minden! De ha nem lesz újjá semmi, akkor ott nagy a baj! Lehet, hogy nem történt határátlépés, ami két részre vágta az életemet: ez volt eddig, ez van most. Hogy a jövő mi lesz, azt nem tudom, de most ez van. A jövőm pedig Isten kezében van. „Számomra Ő az út, jövő, csak Ő, csak Ő” – ahogy a lelki ének mondja.

Mit csinálnak a többiek, a zsidók? Kiközösítik. Ez is az újjászületett élet egyik jele. Nem csak Jézus korában volt így, higgyétek el, így van ma is: a bátor, hitvalló embereket és életet kiközösítik. Aki nem az Övé, azt magához öleli a világ, de aki Krisztus gyermeke lett, azt kiközösítik.

Hadd szóljak néhány szót arról, hogy „mi Mózes tanítványai vagyunk”! Mikor megkérdik a vakot, hogy „mi módon nyitotta meg szemeidet”, azt feleli: „már mondtam nektek, és nem hallottátok”. Nekem a szememmel volt baj, nektek meg a fületekkel! Az a nagyobb baj, mert a hit hallásból van! Az egyik tanítóm mondta annak idején az általános iskolában: „a fülemmel még nincs baj, bárcsak a szemem lenne olyan!” Nagyobb baj, ha valakinek a fülével van baj, mert az a hit csatornája. A hallás az a csatorna, amit Isten meghagyott: hallom az Isten igéjét, amire a szívemben a Szentlélek gerjeszti a vágyat, hogy igaz. „Mind igazak és ámenek, amik szádból kijöttek.”

„Miért akarjátok újra hallani? Avagy ti is az Ő tanítványai akartok lenni?” Figyeljétek meg, ennek az embernek már van valamilyen lelki látása! Nem tud még mindent, de már sok mindent sejt, és tudja azt, hogy tanítványnak úgy lehet lenni, ha hallja az igét. Azt mondja: nem hallottátok? Avagy másodszor is akarjátok hallani? Ti is az Ő tanítványai akartok lenni? Elmondja, így lehet tanítványnak lenni, hogy Jézus Krisztus megszólít. „Szidalmazák azért őt és mondanak: te vagy annak a tanítványa; mi pedig a Mózes tanítványai vagyunk.”

Eszembe jutott erről Szabó Aladár, akinek a neve bizonyára ismerős. Ő volt a 20. század elejének olyan alakja, akit Isten a magyar református egyház lelki felébredésében, a halálból való felkelésében csodálatos módon felhasznált eszközként. A „belmisszió atyja” – így szokták emlegetni. A mi időnkben sem nagyon tanították a teológián, mert ő munkálta az ébredést, de azért a nevét tudtuk. Szabó Aladár egyszer a lelkészársai előtt elkezdett énekelni egy lelki éneket.

VAK VOLTAM, ÉS MOST LÁTOK

Amikor a református egyház halott volt, akkor a lelki énekeket nem szerették. Ma sem szeretik az újjá nem született emberek, lelkészek ezeket az énekeket. Akkor azt mondták neki: te, Aladár, énekeled ezeket az új, szektás énekeket? Miért nem a régi, szép zsoltárainkat énekeled? Azt mondta erre Szabó Aladár: akkor énekeljük az 57. zsoltárt! Testvérek, azt se tudták melyik az! „Nem tudjátok?” Szabó Aladár elénekelte. „Énekeljük a 95. zsoltárt!” Azt se tudták, hogy miről szól a zsoltár, de „mi Mózes tanítványai vagyunk”!

Valami ilyen történik akkor, amikor az ember olyanba kapaszkodik, mint az a kaszkadőr, aki a kötél helyett a pókhálót fogta meg, mert azt hitte, hogy kötél. Már olyan fáradt volt. Ez megtörtént, le is zuhant, mert kötél helyett a falon lévő pókhálóba fogódzkodott bele. Ilyen az, ha valaki próbál valamibe kapaszkodni, de nem Krisztusba, nem a kötélbe, nem abba, Aki őt megtartja. Az le fog zuhanni, mert csak pókhálóba kapaszkodik. Kapaszkodtak ők a törvénybe, de a kötélbe, az evangéliumba kellett volna kapaszkodni! És lezuhantak, mert „mi Mózes tanítványai vagyunk” – mondták. Dehogyan vagytok Mózes tanítványai! Egyet tudok: noha vak voltam, most látok! Nem tudott hittanórára járni, teológiát hallgatni, valószínűleg nem tudott se írni, se olvasni, de azt tudta, hogy Jézus mit végzett el benne.

Sajnos vannak olyanok, akik egykor láttak, de most vakok! Ilyen is van a Bibliában, akik valamikor láttak, és utána vakká lettek. Hályog ült a szemükre, szemideg-sorvadást kaptak lelkileg, és lassan elveszítették a látásukat. Milyen szomorú volt az, amikor valakik, akik az elmúlt században olyan csodálatosan hirdették az Isten igéjét, egyszer csak megvakultak; átálltak a másik oldalra, és tolták Isten ellenségeinek a szekerét! Csodálkoztunk sokan: hogy van ez? Vigyázzunk, őrizzük lelki látásunkat, ha a mi testi szemeink homályosodnak is, és igaz lesz az ige: „meghomályosodtak az ablakon kinézők” – ahogy a prédikátor mondja! Akkor a lelki szemeink egyre jobban kell, hogy lássanak! A Biblia azt mondja: a külső emberünk megromlik, a belső pedig újul. A szemed romolhat, nem baj, ha azzal gyengébben láatsz, vagy esetleg nem is fogsz látni vele egy idő után, de arra vigyázz, hogy a lelki látást, a Krisztus-látást, aki egyszer neked felragyogott, és akit te követtél, soha többet ne téveszd szem elől!

Végül hadd szóljak arról, hogy Jézus odafordul a vakhoz és azt kérdezi: „Hisszel-e te az Isten Fiában?” Látjátok, nem a látása volt a legfontosabb dolog, hanem a hite! Nem a látás van itt a középpontban, hanem a hit! Mert nem az a kérdés, hogy a testi szemei megnyílnak-e, mert egyszer azok is bezárulnak, és tudjuk, hogy fel lehet emelni a szemet a pokolban is. A Lukács evangéliuma 16. fejezete szerint a gazdag felemeli szemeit a pokolban. Vagy pedig „látják az ő orcáját” a Jelenések könyvében, mert a látás ott is meg fog maradni. Aki itt a földön lelki látást kapott és Jézust látta, az a mennyei hazában is őt fogja látni. „És látják az ő orcáját” – ott van az igében – „és az ő neve a homlokukon lesz!”

Ezt a látást ne veszítsük el, testvérek! Ennek az embernek nem a látása van igazán a középpontban – hadd ismételjem meg –, hanem a hite, és Jézus Krisztus munkálja az ő hitét. „Ki az, Uram, hogy higgyek benne?” – kérdezi az az ember. Jézus azt mondja neki: „Láttad is őt, és aki beszél veled, az az.” Ezek után

azt mondja: „Hiszek, Uram! És leborulva imádta őt.” Tehát, nem az a legnagyobb csoda, hogy Jézus látást adott neki, hanem az, hogy megajándékozta élő hittel. Higgyétek el, ez a legnagyobb csoda, hogy Jézus bemutatkozott neki: én vagyok az! És ez az ember leborulva imádta őt, mert ez a legfontosabb: vak voltam, és most látok!

Egyszer szolgáltam valahol, ahol minden este megkértek valakit bizonyoságtételre. Egyik este kiállt egy atyafi, és 35-40 percen keresztül sorolta azt, hogy neki Jézus hogyan adta vissza a szeme világát. Hány műtéten esett át, hányszor altatták, hányszor kapott agyérgörcsöt, hogy menekült meg ebből és abból a bajból, betegségből, és már vártuk, hogy egyszer majd csak el fogja mondani ez az ember, hogy „ki az, hogy higgyek benne?” „Hiszek, Uram, és leborulva imádtam Jézust.” De sajnos ez nem hangzott el, mert megállt ott, hogy visszaadta a szemem világát!

Milyen jó, hogy ez az ember nem állt meg ott, hogy látok! Nem futott, hogy most már tudok munkát vállalni, most már tudok pénzt keresni! Hát olyan sok mindent elmulasztottam eddig, azt mind be kell pótolni! Amit nem láttam, azt mind fel akarom fedezni! Képzeljük el, aki soha nem tudta azt, hogy milyen a virág színe, a föld színe, egy termés vagy gyümölcs színe; aki soha nem látta, hogy milyen az ember, csak úgy tapogatózott, amit a kezével látott, csak annyit látott, annyit érzékelt; és leborulva imádta őt, mert ez volt a legfontosabb! Én vallom, hogy nem a szeme világát kapta meg ez az ember, hanem Jézustól örök életet, üdvösséget kapott, mert miután Jézus bemutatkozott neki, hogy „én vagyok az”, azt felelte: „Hiszek, Uram!” Jézus neki élő hitet és új szívet adott!

Adja az Úr, testvérek, hogy mi is hasonlóan cselekedjünk, és ha Jézus Krisztus nekünk új életet adott, akkor valljuk meg! Mint ahogy ez az ember beszél erről, mert Jézust nem lehet nem megvallani! De csak akkor lehet megvallani, ha bemutatkozott és felfedte nekünk hogy ki Ő! Akkor a szív nem tehet mást, csak leborul, ahogy Tamás tette, aki azt mondta: „Én Uram és én Istenem!” Ahogy Péter tette: „Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia”, és ahogy azóta is, sok ezren, tízezren vagy százezren tették, és teszik ma is: te vagy a Krisztus, az örök élet forrása!

Áldott legyen ez a csodálatos kegyelem, mely rég utánunk járt, kik tévelygőn, vakon, bolyongtunk utunkon, de egyszer csak ránk talált!

Ámen.

Imádkozzunk!

Szabadító Urunk, megváltó Jézusunk, nagy hála van a szívünkben, amikor egy-egy igének az üzenetét megfejtéd nekünk. Valóban csak a Szentlélek nyithatja meg előttünk az ige titkát, a mennyei üzenetek csodálatos folyóját. Köszönjük, hogy tőled van ez, a világosság Atyjától. Onnan száll alá, mint jó, tökéletes adomány és ajándék. Hadd áldjunk téged azért, hogy megmutattad hatalmadat, láthatjuk dicsőségedet, és köszönjük, hogy ez az ember is leborult előtted, Úr Jézus, aki magadat megüresítetted, és semmi nem mutatta azt, hogy te az Isten Fia vagy! Csak hatalmadban, erődben lehetett meglátni, csak

VAK VOLTAM, ÉS MOST LÁTOK

az embereken való cselekedetek mutatták, ahogy valakinek az életét megváltoztattad.

Köszönjük neked, hogy sokunk életét megváltoztattad, és elmondhattuk, hogy vakok voltunk, és most látunk. Köszönjük, hogy egyszer majd egészen világosan, még élesebben, tisztán fogunk látni mindent, és hogy a mennyei hazánkban is szükségünk lesz a látásra. Látni fogunk Téged, a Bárányt, Júda oroszlánját, aki életedet adtad váltságul sokakért.

Hadd tegyük kezedbe életünket, szereteteinket, gyülekezetünket, gyászolóinkat, betegeinket, ezt a nyomorult világot, Urunk, amely olyan nagy leckét kapott a te hatalmadból! Legyen következménye, hogy sokan megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit te elküldtél, Jézust!

Ámen.

464. ének

Finn népi dallam.

Jöjj, ki- rá- lyom, Jé- zu- som!
Szi- vem, í- me meg- nyi- tom.
A go- nosz- tól óvj te meg,
Meg ne ront- son en- ge- met.

2. Véreddel, mely el-kifolyt, Mosd le rólam, ami folt; Élet útját megmutasd, Én meg nem találom azt.

3. Gyógyítsd meg sok nyavalyám, Enyhíts szívem bánatán; Kétség, gond ha gyötrenék, Biztasd nádszál hitemet.

4. Van hatalmad rá, tudom, Míveld, édes Jézusom: Hit, remény és szeretet Töltse be a szívemet.

5. A keresztet te adod, Adj hozzá alázatot: Hordjam olyan csendesen, Mint egykor te, Mesterem.

6. Majd, ha véget ér a harc S megpihentetni akarsz: Megragadom jobbodat, S mennyországod befogad.

Finn népi ének.